

Đoản bút...

Ngày tháng, chuyện vô thường ....

Cư sĩ Liên Hoa

*Cánh nhạn trắng ở lưng trời ảo hoá
giọt mưa sa, mang dáng cõi vô cùng
Nơi xứ lạ, mảnh tâm tình hư huyền
xoá thời gian, theo từng lúc hoá thân*

*tiếng chuông xưa vọng vang lời nguyện cũ
bước vào đời, bóng ngả, dấu đường xa
chiều mưa nắng thấm đời, ôm tiếng lặng
chuyện đời thường, ngày tháng có gì đâu ....*

Ngày tháng năm là chuyện của đời thường, nhưng cảm nhận về thời gian dài hay ngắn là do tâm tình của mỗi người. Có đôi khi, năm bắt được một khoảng thời gian ngắn nào đó, được gán cho là thực tại, ôm ấp, nâng niu. Đã biết bao nhiêu lần trôi qua trong đời sống, như từng trang giấy trắng mịn trong hoặc chẳng chịt chữ nghĩa ghi lại từng sự kiện đến đi như bản chất của vô thường, không gìn giữ được.

Có người muốn chạy trốn, tránh xa, xoá bỏ tất cả những chất liệu, dữ liệu làm nền cho các cảm xúc, thọ tướng, để đi về một phương hướng nào đó, gọi là hướng đi ? Có người ôm ghì chặt, ca tụng, yêu đương nội kết, sợ mất, sợ rơi, sợ bóng mây hoà theo gió cuốn đi, vì xem đó là bản ngã, để cảm thấy được sự liên tục tồn tại của thực hữu, hiện hữu của chính mình.. Có người thì nhìn đến, đối diện, nắm bắt, ngắm nghía biểu tượng để hỏi rằng: "người là ai ?" mà bao đời vẫn đi theo ta, bám víu lấy ta, lăn chuyển với ta trong bao nhiêu kiếp, cùng ăn, cùng ở, cùng mặc, cùng vui ca hay buồn bã của đời sống .... nhưng, xuyên suốt và vượt qua các trường phái, chúng ta cũng từng được dạy là hãy trực tâm để nhìn thẳng, nhìn rõ nội dung của biểu tượng, vì đó là công án và công án là cho từng mỗi người một (*biệt nghiệp*), chứ không thể cho tập thể (*cộng nghiệp*), vì công án đó tương ứng với căn cơ, trình độ và bước đi của chính người hành giả. Và người nhận công án là vị hành giả có tư chất tâm linh gần thuần thực, có lòng tha thiết cầu đạo, đòi hỏi phải quán chiếu, chiêm nghiệm, sống thực, để tạo nên cuộc bùng vỡ, hoát nhiên đại ngộ để giải quyết vấn đề lớn của sanh tử cho chính mình. Tam mật tương ứng hay thân khẩu ý hoà nhập làm một, là để thể nhập vào Bốn Tôn, đó là tâm của người hành giả và diệu dụng mới từ đó khởi đi. Tạm nói đến định, một âm thanh tĩnh lặng, sống động, vượt ra biên giới của biên kiến, chấp thủ v.v.. vẫn là những mảnh đời vô ngôn đối diện, để nhận chân

tánh của các pháp. Và nếu cho rằng huyền là mộng, là không thực, là giả hợp, vô thường..., sao ta không dám nhìn thẳng, mà lảng tránh....?

*mất em, hoa dại nằm im
đất cời sỏi đá, mộng thời rời xa
làm sao, ta biết làm sao
ngày xưa vẫn bước, bỏ đi ta bà*

*ngàn trùng, sương gió ngân nga
có ai, từng buổi thơ ca vẫn dài
bỏ đi mộng ảo lạc loài
tháng ngày sao đủ ngàn lời trên vai..*

Người lữ hành theo dòng đời, chân bước vô tình, dẫm lên trên những nghiệp lực như bước lên trên từng cơn sóng, có sóng nhỏ, sóng lớn, sóng vùi dập theo gió, gió to, gió rung chuyển tâm tình, kéo theo những cơn mưa và cuộc đời, có cuộc đời nào là không thấm nhuần mưa nắng, như hệ lụy của sinh mạng, sứ mạng con người.

Rời xa gia đình, bỏ lại quê hương trên bước đường lưu lạc. Những ngày xa vắng, nơi ngút ngàn nỗi nhớ, có những lúc cảm thấy cô đơn tràn ngập trong tâm, nhìn đời có nhiều nỗi băng khuâng, có nhiều nghi vấn cho cuộc đời. Tôi vẫn là người lảng tử trên con đường nhiều ngã, hướng nào cũng vẫn được mệnh danh cho con đường đi, những bước chân đi không tới, vì bước chân vẫn đi từng bước một, trên mặt đất dù khô cằn hay lầy lội đầy bùn nhơ.

*đường đi đó, ai người mơ bay nháy
hãy để tôi, từng bước nhẹ ân cần
thấy hoa lá nở tình dưới gót sạn
thấy mây trời tùm tùm nở hoa tươi..*

Có lúc vô tình đánh mất tất cả, có lúc tràn ngập niềm vui hoặc bất hạnh, có lúc khóc, lúc cười với cuộc đời cho đầy đủ ý nghĩa cuộc nhân sinh. Làm sao biết được hạnh phúc khi chưa bao giờ đau khổ? Làm sao có niềm vui khi chưa bao giờ biết khóc biết cười? Làm sao biết biết sanh ly tử biệt là đau khổ khi chưa xuất hiện? Làm sao biết bàn tay run run, tim đập loạn nhịp, xanh mèm tái mặt.. khi chưa biết yêu thương? Làm sao định hướng cho một con đường, khi chưa bước vào con đường?

Tôi vẫn là người con Phật với tánh chất lảng mạn của mình để nói lên những gì chất chứa của nội tâm, có xấu có tốt, có bất hạnh hay hạnh phúc, với những đối cặp của nhị nguyên. Vì đó là những hoạt hình của biểu tượng theo tánh chất của mật giáo, mà tôi đã được biết, được nhìn thấy biểu lộ từ hoạt động nơi vị Thánh Tăng, Đại lão Hoà thượng Khâm Tăng bên Lào, với số tuổi hơn tám mươi, khi hơn chín năm trời, mỗi ngày đều đào lấy đá núi để lấp cho con đường gần 9 km lên ngọn núi có thờ "dấu chân" của Đức Phật..

Tôi đã từng nhận được 2 câu thơ của Bác thi sĩ Tuấn Anh tặng, khi mới bước vào đời: "*trần gian một phút cầu thanh thảo. Tục lụy trăm năm trả gió sương..*"

Vâng, nơi trần gian này, có ai mà không cầu được sự thanh thản, nhưng tục lụy muôn đời vẫn réo gọi, vẫn mời đón, vẫn ân cần với con người, khi còn mang thân năm uẩn, bốn đại. Nhưng, đó có phải chẳng là cái đẹp, là nét chấm phá linh diệu cho cuộc đời, mà mỗi hữu tình có được, để chúng ta có thể khác đi với những sinh vật khác, vì vốn "có được thân người là quý" như lời Phật dạy.

Và đó cũng là những cảm xúc chân chất vừa chợt nhân lên trong tôi, trong nội tâm vào một buổi chiều nắng nhạt, có gió thoang thoảng đong đưa cành hoa lan, có mùi hương nhẹ nhàng, có trời, có đất, có muôn loài xuất hiện, trong giây phút im lặng này, để cất lên lời thơ như muôn thưở ...

*lặng ngắm nhìn em, đến ngỡ ngàng
dáng em hoang dại, cả trời mơ
bao năm rong ruổi trời cao thấp
ta thấy tình em vẫn nở nà*

*xuân đi, hạ đến, ai chờ đợi
em vẫn vô tình, nở vạn hoa
đất say men nhụy, em khoe sắc
trời lụy, buông đời, cõi diệu hương*

*đêm khuya thanh vắng, ngồi im lặng
ai vén lòng tâm, buổi sáng chiều
chợt nghe đâu đó, lời thánh thót
cứ ngỡ lòng ta cũng vội vàng*

*ở cuối chân trời, lan réo gọi
nơi đầu suối mộng, cánh hoa tươi
thân em rạn rỡ, bao tinh tú
vạn néo, son mẫu, gửi gió hương*

*gió ơi, xin gió khoan khoan đến
này chớ vội vàng, đến lại đi
cho ta dừng lại bên sân mộng
nhìn lại tâm mình, buổi sáng xuân...*

Nhìn lại tâm mình trong mưa gió của cuộc đời. Tâm như cánh hoa lan đầy diệu sắc hương, mỏng manh, thanh khiết... từng trải qua, từng dầm mình dưới nắng mưa, vươn lên trong kiếp nhân sinh và đi tìm đến sinh lộ tâm linh. Giáo pháp của đức Phật luôn là suối nguồn tươi mát, là cơn mưa vẫn hằng tuôn rơi, tưới tâm cho những mảnh đời tìm đến, như tình thương của người mẹ dành cho đứa con yêu của mình. Nhận chân được tánh Phật trong mỗi một con người, một hữu tình, trước những biến ảo, biến thiên của các Pháp, quả là cuộc tìm kiếm vinh dự, cao quý để giải quyết sanh tử, an lạc trên từng bước vào đời..

Thưa bạn, vẫn là con người với nhiều khuyết điểm, chân chất, ngây ngô, lấm cặm, miên man với bao nhiêu thế sự thăng trầm trong cuộc đời, nhưng trong tâm vẫn hoài khát vọng đem chia sẻ những mảnh tâm tình đôi

khi vin bắt được, nở lên trong tâm, như cơn gió thoảng. Đời đã nhiều khổ đau, nhiều hệ lụy do bao nhiêu hoàn cảnh chung quanh, ngăn ngại, nay còn mai mất... Dù có ra sao, sao chúng ta lại không đem tấm lòng cho nhau, với lời chia sẻ, với ân cần, với bước đi tìm đến nhau. Bàn tay dẫu có thô kệch, sạm dày, thì vẫn có hơi ấm. Đôi mắt dù có mang nhiều bụi bặm của thời gian, vẫn có thể cho nhau hy vọng. Trái tim dù có nhiều chai sạn, thấp thỏm, khờ khạo, chân chất ... nhưng vẫn có dòng máu ấm, tình người luân chuyển. Và con người, vẫn là cái gì cao quý nhất mà chúng ta có được, với tấm lòng đó, *xin được kính tặng và chia sẻ* đến tất cả mọi người, dù bạn có đồng ý hay không, nhưng xin nhận nơi đây như một tấm lòng kính dâng, trân quý và để cho chúng ta có thể "*nhìn lại tâm mình, buổi sáng xuân*"...

Thành kính dâng tặng và chia sẻ.

Những cảm xúc ghi lại ...

Sinh nhật 21.04.2010

